

Dobré písně se rodí z lásky,
skvělé píše zlomené srdce.

Souzvuk

přeložil Ondřej Prokop

HOLLY BRICKLEY

ROMÁN

[1] SARA SMILE [2] SOMEBODY SAID [3] THE KING OF CARROT FLOWERS PT. ONE [4] FIGHT THE POWER [5] TOTAL HATE '95
[6] FUNNY STRANGE [7] WEIRD DIVIDE [8] JUST LIKE A WOMAN [9] NEVER IS A PROMISE [10] AFTER THE GOLD RUSH
[11] LET DOWN [12] BAG LADY [13] NYC [14] BAY WINDOW [15] A CASE OF YOU [16] BRING IT ON HOME TO ME
[17] HEY YAI [18] YOU SAID SOMETHING [19] THE HEART OF THE MATTER [20] RUNNING UP THAT HILL
[21] THIS SIDE OF THE BLUE [22] MIS-SHAPES [23] EVERYBODY NEEDS SOMEBODY TO LOVE [24] BRITPOP NIGHT
[25] THE WEAKNESS IN ME [26] LEAST WORST NIGHT OF THE CENTURY SO FAR [27] WHAT MAKES YOU THINK YOU'RE
THE ONE [28] SOMEONE GREAT [29] COMFY IN NAUTICA [30] HEARTBEATS [31] THE GIRL IN THE BRIDGE

COPYRIGHT 2025 / ALL RIGHTS RESERVED

Souzvuk.

Postavy v této knize často zmiňují či přímo citují světoznámé písně. Pokud byste si je ke čtení chtěli pustit, dohledáte je v předpřipraveném playlistu na našem spotify. Obsahuje v chronologickém pořadí všechny písně zmíněné v knize (kromě Joanny Newsom, která na této platformě není).

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Copyright © 2025 by Holly Brickley

Všechna práva vyhrazena.

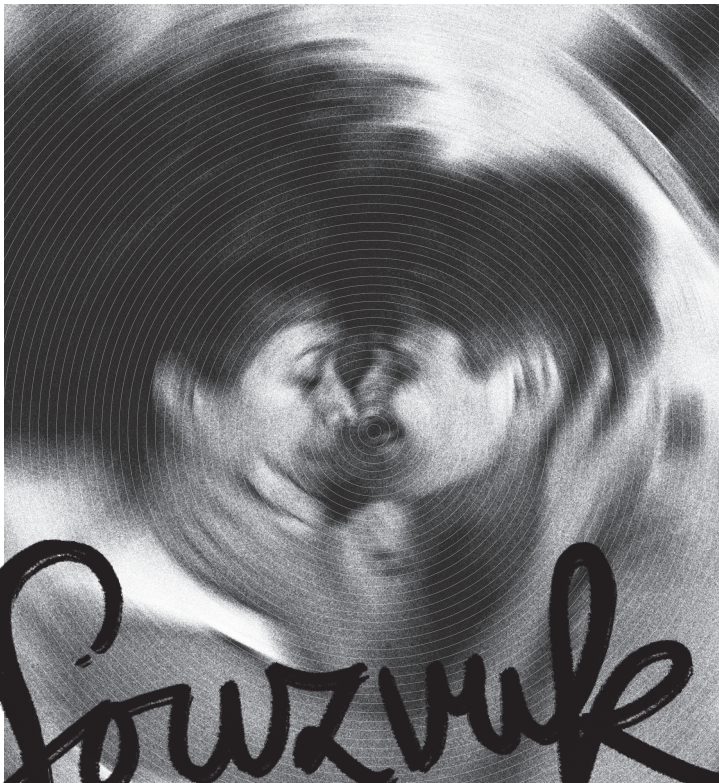
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2026

Cover © Chris Allen, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7133-2 (pdf)

Souzvuk

HOLLY BRICKLEY

přeložil Ondřej Prokop

Pro Dannyho

Sara Smile

Přistihl mě, když jsem si zpívala nějakou odrhovačku, co zrovna v podniku hrála. Psal se rok 2000, takže o bezduché hity opravdu nebyla nouze – nahrál ho buď nějaký boy band, teenagerka v krátkém tílku, nebo svalnatec s ucpanými dutinami. Bezmyšlenkovitě jsem čekala na baru. Že zpívám, mi došlo, až když se v mém periferním vidění objevil jeho potutelný úsměv, a hned jsem ztuhla studem.

„Hrozná písnička,“ prohodila jsem a urputně jsem se snažila znít u toho co nejpřirozeněji. „Ale nejde dostat z hlavy.“

Znali jsme se takovým tím klasickým vysokoškoláckým způsobem. Nikdy jsme se navzájem nepředstavili ani jsme spolu nemluvili. Říkali mu Joey, ale já se v ten moment rozhodla, že zdrobnělé jméno k němu nesedí. Už kvůli tomu, jak byl vysoký. Opřel se loktem o bar. „Když ji nedokážeš dostat z hlavy, tak asi nemůže být tak hrozná, ne?“

„Ale jo.“

„Vždyť ale funguje,“ namítl. „Úkol splnila. Je populární.“

„Úkoly plní i Dick Cheney,“ odpověděla jsem. „Populární byli i nacisti.“

Zase ten úsměv.

Barman mi podal pivo. S radostí jsem si ho vzala a studený půllitr jsem si přiložila ke tváři. Píseň dohrála a nastalé ticho přehlušily zvuky hospody: led, co chrástí v šejkru, míček, co poskakuje ve fotbálku, pár, co s hrůzou huláká na televizi nad barem. Joe si objednal a vytáhl z kapes zmuchlané bankovky. Už jsem se chtěla vrátit ke stolu, ale zrovna začala hrát skladba „Sara Smile“ od Halla a Oatese a on zasténal.

„To je tak dokonalá písnička.“ Pročísl si změř tmavých kudrlin a pomalu sjížděl rukou po tváři, zatímco se zaposlouchal.

Hall a Oates! Ty jsem zbožňovala! Z jukeboxů tenkrát vyhrávali jen zřídka kdy. Většinu lidí, které jsem znala, připadal jejich osmdesátkový zvuk přeslazený a zároveň ne dost starý na to, aby se znovu vrátil do módy, byť tento názor se měl už zanedlouho změnit. Opřela jsem se o bar vedle něj a zaposlouchala se do té nádherně svůdné první sloky.

„Spíš bych řekla,“ nedokázala jsem si pomoci, „že to je dokonalá nahrávka. Ne dokonalá písnička.“ Poznala jsem, že mě už napůl pochopil, ale stejně jsem své tvrzení začala obsáhle odůvodňovat, jako by šlo o něco mnohem složitějšího: „Dokonalá písnička má silnější kostru. Text, akordy, melodii. Dá se zahrát nebo zprodukovat různě, ale vždycky bude skvělá. Vezmi si třeba ‚Both Sides Now‘ a přejdeme, že se ze mě právě stala holka, co na baru vykládá o Joni Mitchell. Tu písničku zvládne zazpívat kdokoliv, kdo není úplně marný, a stejně ti z toho naskočí husí kůže.“

Nemohla jsem vědět, jestli tu skladbu bude znát, ale rychle přikývl. „Přesně.“

Skrčila jsem se, abych se celá neztratila v podpaží vysokého chlápka, který se natáhl k baru pro drink. Joe ze mě nespouštěl oči, mířily na mě jako dva bodové reflektory, a tak jsem pokračovala. „A teď ‚Sara Smile‘ – dokážeš si představit, že by to nezpíval Daryl Hall, navíc přesně tak, jak to nahrál v ten konkrétní den?“

Joe nastražil ucho. Daryl Hall na to odpověděl táhlou elegantní frází.

Zvedla jsem prst a melodii jsem obkreslila ve vzduchu. „Vidíš? Na celé sloce jsou nejkrásnější ty jeho improvizace, jak si tam hraje s hlasem. Skvělá písnička se tím dá buď vylepšit – samozřejmě teďka mluvím hlavně o pop-rocku –, nebo úplně zkazit. Ale nemůže na nich celá stát.“

Joe se netvářil ani povýšeně, ani znuděně, což byly nejčastější reakce, které jsem si za takové přednášky obvykle vysloužila.

Ani mě nezačal poučovat, že všechno je relativní, včetně toho, jak si představujeme „dobrou hudbu“, přičemž by ty uvozovky názorně ukázal rukama. Místo toho jenom pozvedl lahev piva, chvíli si hrdlo přidržel u rtů a napil se.

Ten dlouhán, co stál vedle nás, ho v tu chvíli plácl po rameni a Joe ho podle záblesku v očích poznal, takže se zdálo, že jsme skončili. Ale než jsem stihla odejít, Joe se zase otočil ke mně. „Jak že se jmenuješ?“ Přimhouřil přitom oči a nasadil zamyšlený výraz, jako by se díval na třísku, kterou potřebuje vytáhnout. „Percy“, odpověděla jsem. „Tak ahoj.“

Vrátila jsem se ke stolu, kde moje spolubydlící s přítelem plánovala párty, kterou jsem nechtěla pořádat. „Konečně“, řekla Megan, když jsem dosedla na dřevěnou lavici naproti nim. „Myslíš, že bude stačit velká lahev vodky? K tomu jeden sud a nějaký nealko jako brzdu?“ Ukázala mi popsaný papírek přilepený do diáře. „Vyšlo by nás to každého na padesát dolarů. Pokud nebudeme chtít red bull.“

Megan studovala dějiny umění, ale nejspokojenější mi připadala, když prováděla jednoduché výpočty. Její přehnanou organizovanost jsem snášela díky malým rebeliím, které jsem si dopřávala: tu nezašroubované víčko od zubní pasty, tu pozdě zaplacený účet za telefon. Všechno přesně s mírou, abych ukojila svůj vnitřní hlad po chaosu, ale aniž bych ohrozila naše přátelství. Bylo pro mě důležité, už jenom pro svou vzácnost. Jako diamant, který je ošklivý.

„Povídala jsem Trentovi, že jsme spolu řešily, že nepozveme celou planetu,“ usrkla si cosmopolitanu a důležitě se na přítele podívala. Chudák Trent. Čekala jsem, že touhle dobou už spolu nebudou.

„Přijde i Joey Morrow?“ zeptal se mě Trent, který jedním okem sledoval Megan. Když jsem pokrčila rameny, zatlačil na mě: „Bavila ses s ním na baru, ne? Chodím s ním na ekonomii.“

Megan se otočila a vykoukla z našeho boxu. „Á, tenhle. Joey a Zoe, co je baví Bowie. Jo, ti jsou v pohodě.“

Věděla jsem to. Že s někým chodí. Zadívala jsem se na něj a vzpomněla jsem si na jednu romantickou komedii, kterou jsem viděla v žalostně naivním věku. Hlavní hrdina se tam toužebně dívá na krásnou ženu a povzdechne si: „Takovéhle holky už se rodí zadané.“ Joe měl dokonale tvarovanou čelist a velké oči posazené daleko od sebe, ale na druhé straně rovnice přitažlivosti (kterou jsem si taky odnesla z romantických komedií) to vyvažoval orlí nos, mezera mezi zuby a příliš kostnatá ramena na vytáhlé postavě. Ale jak on ty dlouhé končetiny ovládal, jako by byly pro jeho neposednou energii přímo dělané. Jak bezprostředně se usmíval, jak bezelstně se mračil, když ho zasáhly tóny oblíbené soulové skladby. Takoví kluci už se rodí zadaní.

„Bacha, Amoeba,“ utrousila Megan a rychle mi pohledem naznačila, co se děje za mými zády.

Cítila jsem, jak se mi zrychlil tep, ale neotočila jsem se. Věděla jsem, že mluvím o zaměstnancích Amoeba Music, legendárního hudebního obchodu v Berkeley, kde jsem pracovala v druháku, než jsem přestoupila do méně známého konkurenčního podniku Rasputin Music, jenž stál o kousek dál ve stejné ulici. Amoeba, noční můra plná pompézních snobů a taky dějiště jednoho naprosto děsivého sexuálního zážitku. Rasputin byl v pohodě, ale nudila jsem se tam a o hudbě se tam reálně nikdo nebavil. Proto jsem teď pracovala jako servírka v restauraci, kde mi platili dvakrát tolik, a radovala jsem se, že jsem se celé té party zbavila.

„Jenom prváci,“ doplnila Megan čerstvé informace. „Ten, co má kotlety, a dva další. Neil ne.“

Samozřejmě. Neil by do baru, který je daleko od kampusu a nalévají tam i lidem s otřesně zfalšovanými doklady, nikdy ani nepáchl. Adrenalin v mém těle opadl.

„Chceš je pozvat?“ zeptala se. „Máš dvě vteřiny, aby ses rozhodla.“

Zaskočilo mě to. Nesnášela jsem je, ale aspoň jsme se měli o čem bavit. „Dobře!“ vyhrkla jsem přesně ve chvíli, kdy kolem nás ta skupinka prošla, aniž by na nás byť jenom kývli, natož aby

se s námi dali do řeči. Trent hvízdнул nízký tón, který se dal vyložit jako soucitné gesto, ale i výsměch.

Jakmile prošli, všechny jsem je i zezadu poznala. Jako kolegové jsme si moc nerozuměli. Na to se příliš snažili zalíbit se tamním mazákům. Těm, co měli zkušenosti s tvrdými drogami a žili někde v Oaklandu s prapodivnou sortou spolubydlících. Ten s kotletami se mi jednou vysmíval, že neznám kapelu Brian Jonestown Massacre, načež jsem mu vyčetla, že toho „zná spoustu, ale nic pořádně“, což jsem si ostatně myslela stále – lidi jako on přistupovali k hudbě jako sběratelé a důležitější pro ně bylo nasbírat ohromné množství vědomostí než nacházet v muzice radost. I tak by se slušelo aspoň pozdravit.

Megan se na mě otočila a beze slov mi pohledem poskytla útěchu. Já stejným způsobem poděkovala. „Koupíme si red bully jen pro sebe,“ rozhodla jsem a Megan se nadšeně usmála.

Trent začal naznačovat, že už by se s Megan měli vydat k němu domů, přestože bylo teprve deset a zapsali jsme se do fronty na fotbálek. Aspoň jsem na chvíli vytáhla paty, pomyslela jsem si. Aspoň s nimi nebudu muset dál diskutovat o tom, čím naředit vodku. Trent ke mně přisunul půlku rozpitého piva a následoval Megan, která se zvedla od stolu. To pivo chutnalo jak guma, ale stejně jsem ho pila, a to ve spěchu, protože jsem si uvědomovala, že mi dochází čas – holka může v baru sedět o samotě jen určitou dobu, než začne vypadat podezřele. Předstírala jsem, že se zajímám o vitrážovou lampu, co visela nad stolem.

„Dej mi příklad, co splňuje obojí“

U mého stolu stál Joe.

Napila jsem se piva, abych zakryla úsměv, a snažila jsem se rychle vymyslet odpověď. „In My Life“ od Beatles,“ řekla jsem. „Myslím původní verzi, kde má George Martin to podivné zrychlené sólo na klávesy. Dokonalá písnička s dokonalou kostrou, navíc výborně vystihuje daný moment.“

„Hm,“ řekl, zjevně zklamaný mou odpovědí. Posadil se naproti mně. „S těmi zdvojenými vokály podle mě udělali chybu.“

Založila jsem si ruce a snažila jsem si píseň přehrát v hlavě.

„Lennon na těch efektech trval, protože nesnášel svůj hlas,“ pokračoval. „Ale je to přece celkem intimní zpověď – měli bychom mít pocit, že nám to zpívá sám, nemyslíš?“

„Děláš, jako by tam s ním zpíval celý sbor, ale tak to není,“ namítla jsem. „Je to prostě John, akorát několikrát přes sebe.“

„A má to určitě ilustrovat jeho rozpolcenou osobnost, vid’?“ ušklíbl se. „To zní jako pitomá fráze hudebního publicisty.“

Začínala jsem uvažovat, jestli náhodou nemá s tou písničkou pravdu, ale chtěla jsem poslední slovo: „„Pitomá fráze hudebního publicisty“ zní přesně jako pitomá fráze vysokoškoláka.“

Podíval se na mě přes okraj půllitru, a když pil, trochu se usmíval. „Ale pořád je to dokonalá písnička,“ uznal. „To je důležitější.“ „Neříkej.“

Povídali jsme si dál, nešlo přestat. Čas se lepil a natahoval jako karamel. Střídavě jsme vybírali písně, které nějakým zázrakem jukebox skutečně obsahoval. Překryv našich hudebních vkusů se neustále rozrůstal dál a dál, až se zdál nekonečný: indie rock a kolektiv Elephant 6, celé šedesátky, požitek z popu bez jakéhokoliv studu. Když jsme dopili, na několik matoucích minut zmizel, načež se vrátil s plným džbánem piva a dvěma čistými sklenicemi a hned jsme pokračovali dál. Náš box se dřevěnými lavicemi působil jako samostatná místnost oddělená třemi vysokými stěnami. Když jsme se čas od času rozhlédli, jako bychom zbytek baru – potemnělý, šerý, plný normálních lidí – sledovali z velké dálky.

Nenuceně jsem ho pozvala na párty, ale řekl mi, že má zrovna táta Zoe narozeniny. „Znáš Zoe?“ naklonil se přes stůl, teď už s uvolněným výrazem.

„Ne.“ Zoe byla punkerka, co má vkus – hubená jako tyčka, úzké boky, krátká trička a boty na platformách, odbarvené vlasy s černými odrosty. Na podzim spolu přijeli jako hotový pár, přestoupili k nám do třetíku z nějaké předměstské školy, oba studovali politologii.

„Myslím –“ Rychle se rozhlédl po lidech v hospodě a pak se podíval na mě. „Myslím, že já se Zoe jsme něco jako dokonalá nahrávka, co vyžaduje kontext – rodinu, kamarády, svoje město. Ale nad tou *kostrou* našeho vztahu občas pochybuju.“

Nejdřív jsem se zacítila provinile, jako bych za ten problém, který u své přítelkyně našel, mohla já. Pak mě na okamžik zachvátila panika, že by mohl být nezadaný, čímž by se nepochybně z celé situace stalo něco, s čím bych si nezvládla poradit. A tak jsem začala rychle couvat: „Dokonalá nahrávka není nic k zahození! Může být taky úplně nejlepší! Než jsem začala blábolit, byl jsi ze ‚Sara Smile‘ úplně vedle!“

Přikývl a palcem přešel přes iniciály vyryté do stolu. „Pravda. Život bez ní si stejně ani nedokážu představit, takže tak,“ poklepal na stůl a ukončil téma.

To mi ulevilo natolik, že mě hrůza opustila. Opřela jsem se o opěrku boxu a on udělal totéž. Zírala jsem na zbytky pěny, jež ulpěly na sklenici, a zamyslela jsem se nad jeho přirovnáním: vztah jako dokonalá nahrávka. Přišlo mi skvělé, že jednu malou poznámku, kterou jsem utrousila o popové písničce, přetvořil v něco tak emocionálního, tak reálného. Vychutnávala jsem si to jako bonbonek.

V baru teď svítila jen tlumená světla, což značilo, že se blíží zavíračka. Joeův obličej v té záři vypadal jinak. V očích jsem zahlédla smutek a odhodlání, něco nesmírně živého. Najednou jsem v hrudníku ucítila obrovské pnutí, jako by se ve mně otevíraly dveře úplně dokořán. Posunul se na kraj lavice, kývl na pár lidí, kteří stáli u dveří, a otočil se zpátky na mě. „Můžu ti poslat písničku, na které pracuju?“

Takže to byl hudebník. Zpracovávala jsem to několik dalších dní a náš rozhovor jsem si ve světle té nové informace dokola přehrávala v hlavě, ale v ten okamžik mě to ohromilo. Beze slova jsem mu napsala adresu na ubrousek. Když vstával, praštil se hlavou o zavěšenou lampu a pak si zapnul ošoupaný kabát. Já zůstala sedět.

„S kým jsi přišla?“ zeptal se.

„Jenom s pár lidmi, co mě dokážou snést,“ odpověděla jsem.
„Už odešli.“

„Tak nepůjdeš s námi?“

„Ně,“ odmítla jsem a vtom mi došlo, že potřebuju důvod.
„S muzikanty se nebavím.“

„A proč?“ zasmál se, když pomalu couval ke dveřím.

Protože jim neskutečně závidím. „Protože mě vždycky zklamou,“ vybrala jsem nakonec jinou, ale stejně pravdivou odpověď.

Zvedl pěst, v níž držel ubrousek s mou adresou. „Beru to jako výzvu!“

Zůstala jsem sedět u stolu, dokud někdo z obsluhy neodnesl všechno špinavé sklo a dokud se můj šok nezačal měnit ve zvědavost. Jeho song bude buď průměrný, nebo strašný, ale i tak mě bavilo nad ním už teď přemýšlet a představovat si ho. Zastřený zpěv a akustické nástroje? Skřípavé pípání syntetizátorů? Cestou domů jsem si koupila kousek pizzy, a když jsem ji za chůze jedla, zamastila jsem si koutky překvapivě nezadržitelného úsměvu.

Somebody Said

Den nato jsme měli tu pitomou párty. Předcházela tomu vyčerpávající sobota – půjčit auto, nakoupit chlast a přesunout nábytek, aby se do našeho obýváku, který primárně fungoval jako moje ložnice, vešli hosté. S Megan jsme bydlely v jedna plus jedničce ve zchátralém trojposchodovém domě čtyři bloky od kampusu. Nájemní smlouva byla psaná na bývalého kluka Meganiny sestry, který se odstěhoval v roce 1994, což znamenalo, že se náš nájem pohyboval hluboko pod tržní cenou, a my se tudíž děsily, že si toho správcovská firma všimne, a tak jsme si nestěžovaly ani na nefunkční troubu, ani na sprchu, která odtékala dvacet minut, ani na díru vzadu v šatníku, kterou prorůstala tlustá větev. Oproti kolegům jsme měly nebe na zemi.

Večírek se roztahoval z bytu až ven na chodník. Celou dobu jsem se přesouvala mezi různými skupinkami a smála se věcem, které byly vtipné, i těm, které vtipné nebyly. Vypálila jsem na cédéčko dokonalý párty mix, ale hosté si samozřejmě pouštěli, co chtěli. O půlnoci už jsem mezi těmi rozházenými stohy disků ten svůj ani nenašla. Vnímala jsem tenhle typ akcí jako práci. Jednou za čas se prostě udělat musejí. V prváku jsem k socializaci přistupovala laxe – když za mnou někdo nakoukl s pozvánkou do pokoje, nikam jsem nešla, sobotní večery jsem trávila ve společnosti zpěváka Elvise Costella, který mě v nešťastný okamžik naprosto uhranul tak, že jsem nebyla schopná myslet na cokoli jiného, čímž jsem si získala kladné body přesně u nula procent svých kolejních spolubydlících – a ta zdrcující osamělost, kterou jsem si tímto přístupem přivodila, už se mi moc nezamlouvala. Od té doby jsem se s vypětím sil začala blížit normálnímu vysokoškolskému životu a byla jsem na sebe patřičně hrdá:

byt, jedno skutečné přátelství a působivá hromada zděděných alb.

Úklid jsme následující den rozdělily do vícero krátkých, kocovinou podmíněných částí, dokud nezačala jedna z Meganiných pravidelných neformálních hodin jógy. Účastnila jsem se z nutnosti, protože probíhaly u mě v pokoji, ale tentokrát jsem už vymýšlela výmluvu, když jsem zaslechla kroky na naší verandě a plechové zvuky plnění poštovní schránky. Zvedla jsem se a překročila ležící těla.

Ve schránce ležel disk popsáný „bez názvu pro percy“, pod tím byl naškrábaný e-mail na Joea Morrowa. Na chodníku tma. Nemohla jsem se zbavit myšlenky, jestli nás pozoroval oknem. Ostatní holky v lesklých černých legínách a mě v tepláčkách.

Když jsem se vrátila do obývacího pokoje, Megan mi při svém pozdravu slunci věnovala zvědavý pohled. Zamumlala jsem něco o tom, že musím odevzdat seminárku. O Joeovi jsem jí neřekla. Věděla jsem, že by za tím neviděla nic jiného než banální posedlost nějakým klukem. Vzala jsem si notebook a sluchátka a odebrala se do kuchyně.

Joeova písnička byla tichá, ale propracovaná, obsahovala v počítači naprogramované bicí a spoustu reverbu. Kytarový part malinko připomínal Elliotta Smitha. Text byl příjemně záhadný, zmiňoval témata, jako jsou pomluvy („nocí svítí slova o tvých slovech“), zrada („budme oba Jidáš, schválně jak to skončí“) a hrozba zlomeného srdce („ráno vzpomínám, že nejhorší se může stát“).

Skladbu jsem si pustila ještě jednou. Nezněla příšerně, což byl sám o sobě zázrak, který jsem náležitě ocenila. Zpíval s pozoruhodnou lehkostí, jako by prostě jenom otevřel ústa a z nich vypadla krásná a komplikovaná pravda. Nicméně celý song působil až moc promyšleně. Sloky byly těžkopádné a melodie jenom ucházející, takže jakmile jsem doposlouchala, vypařila se mi z hlavy.

Po několika posleších jsem rozepsala e-mail. Ale pak bublina vedle jeho uživatelského jména zezelenala. Jóga skončila

a účastnice hodiny se začaly šikovat do naší prťavé kuchyně, aby si doplnily vodu do lahví.

Shrbila jsem se nad počítačem, abych jim nepřekážela, a vrhla jsem se do toho. IM pro mě bylo úplně nové médium, ale základy už jsem uměla. Věděla jsem, že musím psát malými písmeny, aby to vypadalo cool.

ileanpercy: ahoj

joeymorrow: ahoj!

ileanpercy: tady percy

joeymorrow: už sis to poslechla?

ileanpercy: jo je to super!

joeymorrow: tyjo díky říkal jsem si že se ti to bude líbit

ileanpercy: ale chtělo by to něco zapamatovatelného a chytlavého, prostě hook

joeymorrow: sloky ale docela chytlavé jsou, ne?

ileanpercy: hele promiň, ale to fakt ne – melodie ve slokách je hrozně tuctová

ileanpercy: a zároveň jakoby moc pečlivě vymyšlená? zní mi to trochu nuceně

joeymorrow: sakra

ileanpercy: ale zpíváš úplně kouzelně, joe, a ten bridge je krásný. strašně krásný.

ileanpercy: no on vlastně ani nezní jako bridge

ileanpercy: nejsou tam žádné velké změny nebo tak, verše jsou pořád stejně dlouhé

ileanpercy: ale najednou se tam jako odnikud objeví lepší melodie

joeymorrow: haha psát bridge nesnáším, tohle ze mě prostě nějak vypadlo

ileanpercy: jestli z tebe takové melodie jen tak padají, tak se tvým talentem cítím ohrožená

joeymorrow: hahah díky. Škoda že to je jenom bridge, koho zajímá nějaký bridge

ileanpercy: no tak to jsou kecy, ALE napadlo mě... nechtěl bys prohodit melodii bridge a slok?

ileanpercy: pak bys měl tu chytlavou část přímo ve sloce

joeymorrow: a kam dám ty sloky co tam jsou teď?

ileanpercy: nevím, do koše? je to fakt nuda.

joeymorrow: do háje ale to by byl úplně jiný song

ileanpercy: slova můžeš nechat, ale vymysli tam jinou melodii.

joeymorrow: zajímavý

joeymorrow: zpívám si to

ileanpercy: já taky

ileanpercy: podle mě to funguje, ne?

joeymorrow: nvm

joeymorrow: vyzkouším

ileanpercy: bezva.

Že jsem se zachovala jako úplná kráva, mi došlo skoro hned, co jsem se odhlásila. Tu noc jsem si místo spánku pořád doko-la opakovala svou část konverzace a redigovala ji, což byl takový můj celoživotní koníček, který jsem si ospravedlňovala jako produktivní činnost, protože jsem byla přesvědčená, že získaná ponaučení se budou hodit při budoucích rozhovorech, i když se to ve skutečnosti nikdy neprokázalo. Takhle špatně jsem se nevyspala od doby, kdy jsem bydlela na koleji. Tehdy jsem každou noc optimalizovala tisíce a tisíce společenských interakcí, k nimž mě život v té univerzitní kakofonii dennodenně nutil.

Nakonec jsem toho nechala a začala jsem místo toho vymýšlet omluvu. Zněla nenuceně, upřímně a obsahovala notnou dávku sebekritiky. Plánovala jsem ji přednést v úterý, až na něj úplnou náhodou narazím na kampusu po přednášce z ekonomie, na kterou, jak jsem shodou okolností zjistila, chodí s Trentem do budovy Hanny Haviland.

Naše náhodné setkání vyšlo podle plánu. Zrovna když jsem šla kolem, odcházel dlouhým krokem z hlavního vchodu. Tvářil

se zachmuřeně, dokud mě nezahlédl a na tváři mu nevysvitl příjemně překvapený výraz. Zeptala jsem se, jestli je v pohodě, nad čímž jen mávl rukou.

„Zoe zatáhla přednášku,“ řekl. „Nechceš zajít na kafe?“

Šli jsme do Free Speech, moderní kavárny, jež nedávno vznikla vedle počítačové učebny a v níž visely pamětní desky s informacemi o místním studentském hnutí za svobodu projevu, které nikdo nečetl. Jeden po druhém jsme si objednali a pak jsme si šli s kávou sednout na venkovní terasu.

„Ta písnička je teď strašně dobrá,“ zaradoval se, jakmile jsme si sedli. „Jsem z toho úplně v rauši.“

Napětí v ramenou a krku – Megan těm svalům říkala trapézky – povolilo. Omluva nebude.

„Pořád doladuju text. Musel jsem ho dost změnit, aby seděl na melodii.“ Opřel se o betonovou lavičku a pofoukal si kávu otvorem v plastovém víčku. „Zoe tvrdí, že ti dlužím pivo, ale to mi přijde jako žalostně málo. Dvě piva?“

„Dvě piva zní skvěle. Hlavně jsem ráda, že jsem nijak neranila tvoje... city.“

„Na city seru,“ řekl hlasitě a máchnutím ruky je odpálil někam do dálky.

Dívku, jež seděla vedle nás, to očividně popudilo. S růžovým zvýrazňovačem v ruce se hrbila nad tlustou učebnicí, se kterou se na našem společném stole postupně posunula co možná nejdál od nás.

„Pardon,“ omluvil se Joe s úsměvem. „Ale přece jenom sedíme v kavárně zasvěcené svobodě slova.“

Dívka zcela nečekaně jeho úsměv opětovala a pustila se zpátky do práce, ale už se nad tou bichlí krčila o poznání méně.

„Hele, Percy, můžu se tě na něco zeptat?“ obrátil se Joe zpátky ke mně. „Ty zpíváš nebo na něco hraješ nebo skládáš?“

„Ne.“ Pořádně jsem si lokla kávy a spálila jsem si krk. „Nemám vůbec talent, jenom názory na lidi, kteří ho mají.“

„Jak je to možné? Chodila jsi někdy na piano?“

„Chodila. Byla jsem marná. A nedokázala jsem to snést. Na to je to pro mě až moc důležité.“

Zatáhl si za kudrlinu u spánku. „Ale studuješ literaturu, ne?“

„Jenom z nutnosti. Nejdřív jsem si vybrala divadelní vědu, abych se dostala blíž hudbě, ale nemohla jsem vystát všechny ty otřepané muzikálové fláky a to nadšené šoumenství.“ Opatrně jsem koukla na knihu naší kolegyně u stolu. Bylo v ní dost čísel na to, aby nehrozilo, že urazím nadšenou teatroložku.

„Ale nějaký text jsi určitě už napsala, ne?“

„Ne.“ Trapézy zase ztuhly. „Paralyzuje mě to. Upřímně řečeno, mě teď trochu paralyzuje i tenhle rozhovor.“

Zasmál se a zase se pohodlně opřel. „Dobře, dobře. Pojďme si povídat o něčem jiném než o hudbě.“

Chvilí jsme seděli úplně mlčky, načež jsme se rozesmáli, jak se nám ten klasický vtip povedl. Nakonec jsem se ho zeptala, odkud pochází, přestože jsem tušila, že na mě vytáhne nějaké předměstí kolem Sanfranciského zálivu, které mi nebude vůbec nic říkat. Pak jsme probírali dětství a on zmínil, že mu zemřela máma. Na začátku léta, po kterém ho čekal nástup na střední, jí doktoři našli rakovinu kůže, pohřeb se konal deset týdnů nato, na americký Svátek práce. Potřebovala jsem na záchod, ale zadržela jsem to.

„Jak jsi to zvládnul?“ zeptala jsem se. „A *zvládáš* to?“

„Nijak,“ řekl, „ale už jo.“

Větvemi stromů na nás začalo prosvítat slunce, a tak Joe vytáhl z batohu sluneční brýle.

„Mám hrozně citlivé oči,“ vysvětlil. Pamatuju si to úplně přesně. Černé brýle, rozcuchané kudrny a za ním modrá obloha a chvějící se listí – ten výjev se mi v náhodné okamžiky vrací doteď. Obočí mu najednou vyskočilo nad obroučky brýlí. „Málem jsem zapomněl! Nechtěla bys do našeho časáku psát sloupek o hudbě?“

Časáku, jak mi vysvětlil, šéfredaktovala Zoe a střídavě do něj psalo kolem deseti žen. Joe občas přispěl rozhovorem s tou či onou kapelou. Magazín se jmenoval *Prsteník*.

„Já moc nepíšu,“ namítla jsem.

„Ber to jako prostor, kde se můžeš vyjádřit, aniž by tě za názor někdo perzekvoval.“

„Perzekvoval.“

„*Prsteník* je především hlásná trouba pro perzekvované ženy.“

„Takže něco jako riot grrrl? Feministický punk?“ zeptala jsem se. „Protože punk mě zajímá jenom do určité míry, která by se vyčerpala dost rychle.“

„Piš, o čemkoliv budeš chtít. Hlavně aby to mělo punkové-
ho *ducha* – Zoe jsem řekl, že to ti problém určitě dělat nebude.“

Znovu jsem ucítila, jak se ve mně rozevírají ty dveře. John Cale! John Cage? Osvobození Tiny Weymouthové! Záplava spro-
stých slov úplně dle mojí libosti!

Oba jsme museli na přednášku, ale domluvili jsme se, že se pak potkáme v hospodě na kampusu, aby mi koupil to pivo, což se i stalo. Potom mi koupil další, načež jsme si dali burrita a spo-
řádali jsme je ve tmě na travnatém kopci.

Druhý den jsem si ve školním knihkupectví koupila posled-
ní vydání *Prsteníku*. Jako logo měl sevřenou pěst se vztyčeným
prsteníkem (bez prstenu) místo prostředníku a s načerno nala-
kovaným okousaným nehtem. Jména autorek mi nic neříkala.
Díky bohu – nebudou mě znát z mých asociálních dní, než jsem
potkala Megan. Zoe Gutierrezová napsala dlouhý a inteligentní
článek o své první menstruaci, v jehož rámci popsala všemožné
hrůzy, se kterými se menstrující ženy musely potýkat v minu-
losti. Byl to dobrý text, ale působil těžkopádně, chyběl mu humor
a nadsázka. A tak jsem se rozhodla, že začnu právě tam. Nápady
jsem si psala na okraje poznámek z přednášek, na vnitřní stra-
nu kroužkového pořadače nebo prostě kamkoliv, kde se našlo
trochu místa. Když jsem si zrovna nic nezapisovala, přemýšlela
jsem nad Joeovou písničkou a broukala jsem si melodii bridge.
Připadala jsem si jako ve snu, v němž se blížím místu, po kterém
pátrám – k prázdnému prostoru v obrovské skládačce, který má
přesně můj tvar.

*

Když jsem se v pátek večer vrátila po směně v restauraci domů, čekal na mě e-mail s předmětem „HOTOVO“:

spolubydlící jsou dneska pryč, tak kdybys chtěla přijít,
můžu ti to zahrát, je to ten hnědý dům na derby street
kousek od kostela

Okamžitě jsem se znovu obula a došla k omšelému typickému americkému domu z první půlky dvacátého století. Měl velkou, rozvrzanou verandu.

Joe otevřel dveře a usmál se. „Tys přišla!“

„Zmírám zvědavostí!“

Promnul si ruce, jako by se mi chystal uvařit něco úžasného k jídlu.

Postel měl v obývacíku, futon momentálně přeložený do gaučového tvaru, což potvrzovalo, že se nacházíme ve stejné socioekonomické vrstvě studentů třetáku – ovšem bydlet ve skutečném domě vyžadovalo mnohem víc sociálního kapitálu. Matrace byla tak hluboká, že jsem musela skrčit nohy pod sebe. Z obývacíku jsem viděla do velké kuchyně a na mohutné schodiště vyzdobené typicky studentským nepořádkem: mikiny přehozené přes zábradlí, na prvním schodu zamaštěný řetěz na kolo srolovaný jako had.

Když jsem se podívala zpátky na Joea, třásl myší u stolního počítače. „Aha,“ řekla jsem. „Ty mi to *přehraješ*. Myslela jsem, že mi to *zahráješ*.“

Překvapeně se na mě otočil. „Chceš, abych ti to *zahrál*?“

„Chci. Nebo jako je mi to jedno. Ale chci.“

Pokrčil rameny, vzal do ruky kytaru, jež stála v rohu, a sedl si na druhou stranu futonu. „Ale pak by sis stejně měla poslechnout i tu plnou verzi. Pivko?“

Vypadal nervózně. Zavrtěla jsem hlavou a snažila se zadržet úsměv.

„Dobře,“ řekl pak. „Jmenuje se to ,Somebody Said‘.“

Odkášlal si a začal. Hrál hezky, noty vybrnkával sebejistě. Napadlo mě, že jeho prsty by člověku asi připadaly hrubé na dotek – nebo nejsou mozoly náhodou hladké? Sloky zněly na tu melodii bridge přesně tak, jak jsem čekala: elegantně a prostě správně. Poslední verš, který se opakoval, měl nová slova a fungoval v písni jako hook: „Někdo říká, že říkáš, že je konec.“ Když tu pasáž zpíval, cukal sebou, jeho hlas zněl trochu nakřáple a já si byla takřka jistá, že sleduju hvězdu – že reakce, kterou to ve mně vyvolávalo, bude stejná u každého, kdo má dvě oči a dvě uši, u nekonečných zástupů vysokoškolaček a citlivých mladých otců po celé Americe. Nebyla jsem ničím výjimečná. Pocítila jsem závrať, jako bych se příliš naklonila přes zábradlí balkónu.

Nový bridge mě pak vtáhl zpátky předvídatelným harmonickým postupem a polovičatým dvojverším. To půjde. Pak dokonalá třetí sloka a na závěr úsměv s tou mezerou mezi zuby.

„No ty vole,“ nemohla jsem si pomoci.

Oddech si. „Díky bohu.“

„Musíš začít koncertovat.“

„Už dávám dohromady kapelu.“

„Myslím, že se mi trochu třesou ruce.“ Natáhla jsem k němu dlaň, aby si to prohlédl, on po ní chňapl a nešikovně mě chytil za prsty.

„Děkuju,“ řekl.

The King of Carrot Flowers, Pt. 1

Víkend jsem strávila v knihovně. Trochu jsem se učila, ale hlavně jsem psala do *Prsteníku*. V batohu značky Dickies jsem měla plno proteinových tyčinek, zralých banánů a lahev od Vitaminewater, jež dokázala kohoutkové vodě zdánlivě donekonečna dodávat příchuť dračího ovoce. S takovou výbavou jsem neměla důvod odcházet.

Bavilo mě to, přestože jsem si stále více uvědomovala, že vůbec netuším, co dělám. Věděla jsem jenom to, že každý článek se bude zaměřovat na jednu píseň, ale nad vším ostatním se vznášely samé otazníky. Jaké písně vybrat? Jak moc psát o sobě, aby to nebylo příliš osobní? Jaké chci předat sdělení? Vždycky jsem něco rozepsala, ale když jsem objevila nový pohled na věc, začala jsem od znova – ke každé písničce se dá přistoupit tolika různými způsoby! – a takhle pořád dokola.

„Surf 's Up“

Když mi máma poprvé pustila „Surf's Up“ od Beach Boys, byla jsem ještě Eileen.

Připadám vám jako Eileen? Nezní to spíš jako jméno pro sedmapadesátiletou dámu, která si váží porce jídla na váze a o svých špercích mluví jako o „klenotech“? Zní to tak upjatě a zároveň křehce, jako příliš naškrobený krajkový ubrousek. Přisahám, že moje nejrannější vzpomínka je to, jak ležím v dětské postýlce, oslovují mě Eileen a mně se honí hlavou: „To si ze mě asi děláte prdel, ne?“

Když jsem byla na střední, tak jsem konečně jednou při večeři rodině oznámila, že od nynějška požaduji, aby mi říkali mým prostředním jménem Percy. Není pochyb, že jsem skutečně použila výraz „od nynějška“. Táta souhlasil – to jméno jsem dostala po jeho řecké babičce Persephone, hvězdě všech jeho historek z dětství, a podle mých informací také po jediném extrovertovi, který kdy požehnal jakémoliv rameno našeho rodokmenu –, zato máma se zvedla od stolu a shrábla obsah svého talíře do koše. Tahle urážka jejího vkusu byla mým největším aktem vzpoury, podstaty punku, kterou

„Surf's Up“

Beach Boys jsou pořádní pankáči. Než mě s tím pošlete do háje, nechte mě to vysvětlit. Když Brian Wilson skládal písně na album *Smile*, včetně mé oblíbené s názvem „Surf's Up“, zcela radikálně nebral ohled na to, co od něj svět očekává. Tehdejší pop music tak ukázal naprosto geniální prostředníček.

Moje máma, která mi tu skladbu pustila poprvé, je na tom podobně. Hudební revoluce její generace ji s výjimkou chvilkového zájmu o Stevieho Wondera a trochu Joni úplně minuly. Už v dětství hrála na housle tak dokonale, že jako náctiletá mohla odjet do New Yorku na nějakou konzervatoř – když jí brzy nato zemřel táta a rodině vyschly úspory, domů se nevrátila hned. Hrála v kvartetech, muzikálových orchestrech, a sem tam dokonce po klubech zpívala jazz, ale pak se něco stalo, nebo naopak nestalo. Zásadně o tom nemluví, maximálně řekne, že se

seznámila s otcem a „rozhodla se pro jednodušší život“ v Indianě. Ale nikdy nebyla jako ostatní mamky z Indiany.

„Surf's Up“

Moje máma není jako vaše mámy. Nesnáší skoro všechno: restaurace („Jak poznám, co do toho jídla dávají?“), muzea („Zoologická pro umění!“), cestování („vychloubání na prodej“), kempování („bezdomovectví na zkoušku“). Naší jedinou společnou zálibou je hudba, ale to se jí taky podařilo zkazit, protože má nejstaromódnější vkus na světě. Mozart, Beethoven a všechny ostatní pravěké bílé paruky.

Takže když mě jednoho horkého odpoledne – na konci osmé třídy – posadila, aby mi něco pustila, měla jsem se nejdřív na pozoru, a když jsem si všimla obalu alba, zarazila jsem se. Beach Boys? Na oldies už jsem byla moc stará. Ze sluchátek kolem krku mi drnčela deska *Dookie*.

„Od toho Green Daye si musíš odpočinout,“ zkomolila název kapely, jako by mluvila cizím jazykem. „Bojím se, co ti to dělá s mozkem.“ Nastavila na přehrávači požadovanou písničku a otočila se na mě. „Abys věděla, tohle nejsou Beach Boys, jak si je představuješ. Ten název myslí jako vtip po vzoru anglického ‚time's up‘ – prostě chtějí říct, že surfování už odzvonilo, že s ním skoncovali. Text je podivný, ale věř mi, že ta skladba by docílila svého i beze slov. Pokud se ti nebude líbit, klidně se vrať ke svému našťavanému popu.“ Zmáčkla tlačítko „přehrát“ a odešla posuvnými skleněnými dveřmi na zahradu.

Ten song mě okamžitě odnesl na místo, kde by deska *Dookie* nikdy nemohla existovat. „Columnated ruins domino“! Hledala jsem za oknem matku, protože jsem se najednou cítila osaměle. Výraz „columnated“ jsem do té doby (a od té doby) nikde jinde neslyšela, ale ten obraz jsem viděla naprosto jasně: nezastavitelný pád civilizace a zašlá sloupořadí, jež se bortí jako domino. Na sluncem vysušené kůži mi začalo mravenčit. Druhá půlka zničehonic zněla jako úplně jiná skladba, jako bridge, který neskončil. Neslyšela jsem v ní žádný závěr ani dané akordy na místech, kde jsem je očekávala. Místo toho se stále otvíraly dveře, které vedly k dalším dveřím, za nimiž byla už jen obloha. *Hele*, promluvila ke mně tehdy píseň šeptem doma v obýváku. *Život dokáže být ohromný.*

Při dalším poslechu jsem ucítila, jak mi po tvářích do pěnových náušníků sluchátek, která jsem měla na krku, stékají slzy. Nakonec jsem celá roztrěsená odsunula skleněné dveře. „Mami, to je nádhěra!“ zavolala jsem na ni usopleným hlasem.

Zrovna se s vyšpuleným zadkem hrabala v krtině. Letmo se otočila a zvedla na mě palec.

„Surf's Up“

Máma mě na základce po dobu jednoho velmi stresujícího roku učila na piano. Pátá třída? Šestá? Už jsem měla prsa, ale ještě jsem nenosila podprsenku. Každý den po škole jsme hodinu a půl seděly v jídelně u našeho pianina. Pravačkou jsem zvládla hrát přijatelně, levačkou taky, ale dohromady nefungovaly tak, jak měly, a práce s pedály vyžadovala tolik

mé pozornosti, že to mámu upřímně znepokojovalo – jako by se bála, že při porodu došlo k nějakému poškození mozku, které doposud nikdo nezjistil. Když jsem ji konečně uprosila, abych s pianem mohla skončit, ani zdaleka se jí nepodařilo skrýt, jak moc se jí ulevilo.

O pár let později mi pustila Wilsonovo pianové demo skladby „Surf’s Up“ a já ji proklínala, že mě nechala s tím seknout. Neustále jsem přemítala, jak by ty metamorfující akordy a chytlavá melodie vypadaly na klaviatuře. Vlastně mě zajímalo, jak ta píseň vůbec funguje. Asi jako většina mladých hudebních fanoušků jsem se stále držela snu, že jednoho dne něco takového stvořím taky, a připadalo mi, že pokud rozluštím záhadu „Surf’s Up“, bude to důležitý první krok.

Pianina jsme se mezitím zbavili, ale na pokrovovém stolku ve sklepě ležely klávesy Casio, starý vánoční dárek, kterého se bratr sotva dotkl. Místo sedátka jsem se usadila na plastovou krabici se starými zimními bundami, do kláves jsem si zapojila sluchátka, aby mě nikdo neslyšel, a snažila jsem se písničku rozlousknout. Nejdřív melodii zpěvu, což šlo poměrně snadno, a pak akordy, což snadné rozhodně nebylo. Toho léta jsem tam dole strávila několik odpolední, během nichž jsem přepojovala sluchátka mezi walkmanem a klávesami a snažila se pochopit, co slyším.

Na konci léta jsem to vzdala. Mé uši nezvládly určité akordy dešifrovat, ale nejvíc mě deptalo, že jsem nerozuměla, proč je Brian Wilson zvolil, jak ho napadlo přejít z tamtoho na tenhle a jak je proboha možné, že to celé zní tak skvěle. Rozhodla jsem se, že jsou lidé, kteří díla jako „Surf’s Up“ svedou vytvořit,

a pak lidé jako já, kteří to pouze dokáží ocenit. Tak aspoň něco. A že jsem to dokázala ocenit pořádně! Nejspíš bych dokázala přežít jenom na pocitu, který ve mně jejich hudba vyvolávala. Donekonečna se v ní rozvíjejí emoce i hranice možného jako kouzelný koberec, na kterém bych nejraději odlétla do své budoucnosti.

Otrásla jsem se. „Surf’s Up“ očividně nebyla dobrá volba. Pokud chci psát takhle osobně, měla bych aspoň vybrat téma, se kterým se čtenářstvo ztotožní. Takže jsem začala od začátku a zaměřila se na kapelu, která se poslouchala snad na všech univerzitních kampusech: Neutral Milk Hotel.

„The King of Carrot Flowers, Pt. 1“

Desku *In the Aeroplane Over the Sea* jsem objevila jako náctiletá, když mi ji kamarád z internetu vypálil na blyštivé zlaté CD-R a poslal mi ho poštou. Pořád vidím, jak na něm kromě lihovkou naškrábaného NHM nebylo nic jiného. Absence obrázků a textu na obalu dojem z magické a záhadné hudby jen dál umocňovala, jako bych v neoznačené kartonové krabici našla dechberoucí poklad.

Albem jsem byla posedlá celý čtvrtáček na střední a zoufale jsem si o něm potřebovala s někým promluvit, respektive s někým jiným než s osazenstvem primitivních internetových fór, kam jsem se dostala pouze za předpokladu, že bratr zrovna nepoužíval pevnou linku. To zoufalství se tematicky zrcadlilo i v samotném albu, jež niterně pojednává o potřebě lidského kontaktu, což můj prožitek ještě zintenzivnilo. Stejně jako čirá nenávisť, kterou k albu

cítil zbytek mojí rodiny, až se z toho stal takový jejich společný vtip, což mi vadilo mnohem víc, než jsem dávala najevo. „Žádný z těch hudebníků nemá nejmenší tušení, jak ovládat svůj nástroj, a tím myslím i zpěváka,“ říkala máma a všichni se při tom smíchy za břicho popadali. (Kdykoliv se *In the Aeroplane Over the Sea* objeví na některém ze seznamů „best of“, což se děje často – žebříček nejlepších devadesátkových alb časopisu *Rolling Stone* nebo seznam nejlepších desek všech dob podle serveru *Pitchfork* –, můj vnitřní pošetilec na ně vítězoslavně dělá dlouhý nos.) Hutné a silné texty čerpají inspiraci z *Deníku Anny Frankové* a traumatického dětství zpěváka Jeffa Magnuma, ale zároveň jsou protkané momenty tak křehkými a krásnými, že za to všechna ta temnota stojí. Přesně to jsem jako teenagerka potřebovala, ačkoliv jsem žádná traumata neměla, pokud nepočítáme chronickou neviditelnost. (Máte taky někdo za bratra sportovního hrdinu? Údržba takového svalnatého talenta vyžaduje překvapivě velké úsilí celé rodiny: musíte ho vozit na zápasy do sousedních okresů, pilovat s ním strategii, šetřit na výstroj. Já jsem oproti tomu jako studijní typ měla nároky naprosto minimální.)

Čirou silou vůle se mi nakonec podařilo přesvědčit svou jedinou kamarádku, aby si *In the Aeroplane Over the Sea* také oblíbila. Sandy byla inteligentní a zvědavá a

„The King of Carrot Flowers, Pt. 1“

Moje jediná kamarádka z dětství, Sandy, byla inteligentní a zvědavá, ale měla na krku přísné korejské

rodiče, kteří ji málem nepouštěli z domu. Že se budeme kamarádit, nám po vzoru domluveného manželství naordinovali učitelé ze základky, kteří nevěděli, co si počít ani s jednou z nás, a když se postupem let nenaskytly žádné jiné možnosti, naše přátelství přetrvávalo dál.

Ze středoškolských vzpomínek si nejlépe pamatuju okamžik těsně před koncem studia, kdy mi zavolala, aby mi sdělila, že se jí líbí první skladba z *In the Aeroplane Over the Sea* nazvaná „The King of Carrot Flowers, Pt. 1“. To album jsem jí doporučovala celé měsíce. Během telefonátu jsem hodinu v kuse nesklapla. Oznámila jsem jí, že si sice vybrala až třetí nejlepší písničku, ale že je to solidní volba. Informovala jsem ji, že spojením „carrot flowers“ se musí myslet ozdoby vyrobené z mrkve, jaké dávala moje máma na obložené talíře, a že zmiňovaný „king“ je dítě, které růžičky z mrkve vyrábí nejlépe ze všech.

„Hmm,“ ozvala se Sandy ve sluchátku. „Ostatní verše ve sloce mluví o přírodě, takže bych spíš řekla, že opravdu myslel to, jak vykvétají mrkve.“

No samozřejmě. „Pane bože. Jsem tak pitomá.“

„Pitomí lidé se jen tak nedostanou na Berkeley,“ opáčila. Zrovna mi přišel dopis, že mě přijali.

Stoupla jsem si a obmotala jsem se spirálami natahovacího telefonního kabelu. „Sandy, já nejsem připravená! Co když tam něco takového řeknu na párty?“ Napůl jsem žertovala, nebo jsem to aspoň předstírala. „Potřebuju víc času!“

„Tohle byla ale teprve zhruba devátá blbost, co jsem od tebe slyšela za dvanáct let přátelství,“ uklidňovala mě. „Když to vydělíme čtyřmi roky, tak z tebe na vysoké vypadnou přibližně tři hovadiny. To není statisticky významná hodnota.“

Sandy byla skvělá. Krátce po konci střední jsme se přestaly bavit.

Pak jsem zjistila, že na univerzitních večírcích o králi mrkvových květů nikdo nediskutoval. Taková párty útočila na smysly a hlavní úlohou hudby bylo donutit lidi křičet, aby se slyšeli. S fanoušky Neutral Milk Hotel jsem se setkala, až když jsem začala pracovat v obchodě s hudbou. Kolegům a kolegyním jsem příběh s mrkví a zeleninovou oblohou s oblibou vyprávěla a čekala jsem, že se nad tím zasmějeme nebo že začneme okamžitě sdílet, co pro nás ta píseň znamená – jak nám ulevila od napjaté domácí atmosféry, kterou jsme v mládí nasáli, protože ji promítla do toho nejextrémnějšího a nejbarvitějšího dramatu; jak nám představila sex jako hluboký pramen radosti a naplnění, jenž nás v dospělosti čeká. Ale skoro všichni většinou řekli, že se nad těmi mrkvovými květy nikdy nezamýšleli a že k tématu nemají co dodat.

Teď už jsem se za sebe styděla i já. Ať už jsem si pro sebe na této scéně představovala jakékoliv místo, věděla jsem, že takovým způsobem se na něj nedostanu – bylo to moc sentimentální, zranitelné. Dokument jsem uložila pod nenápadným názvem a zahrabala jsem ho do složky Archiv pro případ, že by si ode mě notebook někdy půjčila Megan, načež jsem ze sebe vychrtila odlehčený článek o jednom méně známém songu od No Doubt, který neměl s mým životem nic společného. Věděla jsem, že psát o mainstreamové kapele má svá vlastní rizika, ale tenhle typ vzpoury mi vyhovoval.

Už se připozdívalo a v čítárně zůstali pouze nejpilnější studenti, co měli celý stůl do posledního centimetru zabraný potvrazenými knihami a roztahanými penály. Zvedla jsem se, abych vytáhla adaptér od laptopu ze zásuvky.

Ale pak jsem si znovu sedla.

Otevřela jsem ten skrytý soubor a maximálně jsem snížila jas natolik, že jsem text sotva přečetla. Ani jsem se neobtěžovala měnit jména.

„The King of Carrot Flowers, Pt. 1“

S Neilem jsme pracovali v obchodě Amoeba Music. Nedávno dostudoval, pracoval na plný úvazek od pondělí do pátku a připadalo mi, že společensky uvízl mezi studenty-brigádníky a staršími zaměstnanci. Jednoho dne jsme se ocitli v kuchyňce o samotě a on jako obvykle bez přestání nadával na písničky, které nesnáší. Strašně rád říkával, že „Let It Be“ je přecitlivělá pseudonáboženská slátanina, a mluvil o tom tak často, jako by byl první na světě, koho to napadlo. A pak našel tu drzost, aby zkritizoval *In the Aeroplane Over the Sea*.

„Přeceňovaný,“ konstatoval, když nadzvedl víko mého discmanu, jen aby ho zklamáním z předvídatelného obsahu zase rychle zaklapl. „Jejich první album bylo lepší.“

„Srdečně vám gratulujeme k debilnímu názoru,“ odsekla jsem a začala neuroticky prokrupávat vršek plechovky s broskvovým ledovým čajem. „Ale proč? Proč lidi jako ty nikdy nevysvětlí *proč*? Jak se při poslechu prvního alba *cítíš*?“

Zkroutil rty do úsměvu. „Ty jsi ta, co má ráda Tracy Chapman?“

„Refrén ‚Fast Car‘ je nejdojemnější hudební okamžik osmdesátých let. Nic víc jsem o Tracy Chapman neřekla.“

Úsměv se proměnil spíš v ohrnutý pysk.

Neil je jenom o pár let starší než já, ale hluboko v sobě nosí tu nenávist vůči mainstreamu, který je tak typický pro generaci X, jejíž odpor je stejným dílem motivovaný politicky i esteticky. Ne že bych tomu nerozuměla, ale autentičnost je pro mě pouze jedním z měřítek, podle nichž lze hudbu posuzovat, a já nevidím důvod, proč by mělo mít větší váhu než ty ostatní – včetně krásy nebo zábavnosti.

Tracy Chapman má víc autentičnosti za nehtem malíčku než půlka toho odpadu, co uctívá Neil. A totéž platí pro Neutral Milk Hotel, i když jiným způsobem. Jejich písničky kvůli popularitě mezi určitou skupinou vysokoškoláků nejde považovat za pořádné „deep cuts“, čímž se kapela v očích lidí, jako je Neil, automaticky stává podezřelou. Ráda předstírám, že výraz „deep cuts“ – který se používá pro perly, o nichž vědí jen ti nejasvěcenější – má úplně jiný, mnohem doslovnější význam, který s názory ostatních nijak nesouvisí. Jak hluboká je ta rána? Jde až na kost? Jak dlouho ji člověk ucítí?

„Neodpověděl jsi mi,“ namítla jsem Neilovi.

Zdálo se, že se nad otázkou na chvíli zamyslel, ale pak se naklonil přes stůl a políbil mě. Políbek jsem opětovala, jako bych ústy vykonávala předem naprogramovanou odpověď. Byla to moje první pusa, moje první cokoliv, ale až do večera jsem necítila vůbec nic, dokud se nedostavila nadšená spokojenost, jako kdybych úspěšně dohrála těžkou úroveň v počítačové hře. O dva týdny později mě na koncertě představil jako svou holku a týden nato mi dovolil pustit Neutral Milk Hotel, když mě připravoval o panenství, nebo se o to aspoň pokoušel, než jsem ho v pülce odstrčila (skladba „Communist Daughter“, druhá sloka, pronikavá bolest). Utekla

jsem z jeho bytu v takovém spěchu, že jsem tam zapomněla kalhotky a do Amoeby už jsem se ve všední den nikdy nevrátila.

Fight the Power

Joe mi vypálil cédéčko s dalšími skladbami, převážně to byly krátké útržky, a domluvili jsme se, že se u něj v úterý večer potkáme, abychom je probrali. Už z verandy jsem slyšela hlasitý hiphop a na dveře jsem musela zabušit plnou silou.

„Hiphop bych do tebe neřekla,“ podivila jsem se, když mi konečně otevřel.

Sedla jsem si a on nám došel pro pivo. Pak se posadil na futon, ztišil hudbu, abychom se slyšeli, a než jsem se nadála, vypadlo ze mě přiznání o hiphopu: nechápu ho, chybí mi v něm melodie a jsem moc zatížená liberálním pocitem viny, než abych si dovolila užít ty části, které se mi líbí. Říct něco takového bylo v té době přijatelnější než dnes, ale stejně extrémně trapné. A že jsem se do toho rázem opřela ještě víc: všichni ti bílí kluci, co na střední nosili značku FUBU, o svých přítelkyních roztleskávkách mluvili jako o děvkách a bydleli na předměstích v obrovských domech jako přes kopírák, které rodiče koupili za zděděné peníze ze sociálních programů, k nimž stát černochům nedal přístup – dělá se mi z toho zle, řekla jsem mu.

Joe zvedl oči ke stropu. Neobrátil úplně oči v sloup, ale neměl k tomu daleko. „Nemyslíš si, Percy, že by umělci, co dělají hiphop, spíš než tvůj pocit viny ocenili tvých dvanáct babek za cédéčko?“

Nevěděla jsem, co na to říct. Samozřejmě že ano.

Ve skutečnosti jsem prostě hiphop neměla ráda. Ale mně se nelíbila spousta hudby. Hiphop bych si poslechla mnohem radši než techno, ambient, death metal, prog rock, většinu jazzu nebo většinu country. Nemusela jsem ani hodně hudebních legend – Elvis zpíval písničky, které mě nudily, Sinatra zněl jako

namyšlený hajzl, jímž nepochybně byl, a jen se předváděl za doprovodu hromady křiklavých, uprděných dechů.

Joe se usmál a nechal mě být. „V prváku na střední jsem patřil přesně mezi ty hiphopery, které popisuješ. Džíny jsem nosil málem u kolen.“

„Nekecej.“

Vzal do ruky akustiku a opřel si ji o koleno, jako by si tak chtěl udělat pohodlí. „Tenkrát by mě vůbec nezajímalo, co si o tom myslíš. Umřela mi máma, školu jsem nesnášel. Hiphop mi dával smysl.“

Pokusila jsem se ten obraz představit a srovnat ho s klidným hudebníkem, který přede mnou brnkal na kytaru. „Když jsi tak nenáviděl učení, jak ses dostal na Berkeley?“

„Zoe,“ odpověděl stroze. „Chtěla sem a já chtěl být s ní. První dva ročníky na vysoké jsme chodili na stejné předměty a ona mi pomáhala. Jakože hodně pomáhala. Pořád pomáhá. Ona je jediný důvod, proč tu jsem, a rozhodně jediný důvod, proč chodím na politologii.“

Začal hrát další song a Joe zase zvýšil hlasitost. „Fight the Power“. Zнала jsem to z toho slavného filmu od Spike Leeho. „Aspoň že ses nedal na Rage Against the Machine,“ překřikovala jsem hudbu.

„Jo, touhle fází jsem si prošel taky.“

„To ne!“

„Netrvalo to dlouho. Když jsem se seznámil se Zoe, předsedal jsem na goth rock. Ale Percy, tohle jsou Public Enemy.“ Otočil se k hi-fi věži a zatvářil se podrážděně. A je to tady. Čekala jsem, kdy svou lopatou narazím na skálu. Ztichla jsem a zaposlouchala jsem se.

Zvuk byl plný, měl mnoho různých vrstev, samplů a funkových rytmů; spíš exploze než píseň. Při té hlasitosti jsem na kůži skoro cítila šrapnel. Hudba se odrážela od vysokých stropů starého domu i jeho zaprášených ozdobných říms a celý ten prostor beze zbytku zaplnila. Dodělala mě slavná poslední sloka, v níž

se o Elvisovi a Johnu Waynovi mluví jako o rasistech a kde se hit „Don't Worry, Be Happy“ kritizuje za nekonfliktní servilnost, jakou známe od hlavní postavy z *Chaloupky strýčka Toma*. Když skladba dohrála, Joe nohou vypnul přehrávač a v domě zavládlo hrobové ticho. Z pokoje nějakého spolubydlícího jsem slyšela klapání klávesnice.

„Já žasnu,“ řekla jsem. „Slyším tam ozvěny několika –“

Rychle si stoupl a s kytarou v ruce se na mě podíval. „Já od tebe nechci analýzu ‚Fight the Power‘. Chci ti jen něco říct – když je ti čtrnáct a stane se ti nejhorší věc v životě, naplní tě vztek. Když pak táta začne pít a ty jsi jedináček, přijde na řadu taky velký strach. Strach, vztek a všechno je ti u prdele. Sotily ze mě emoce jak z nějakého obřího absurdního vulkánu. Potřeboval jsem hudbu, která k tomu bude sedět.“

Nenapadalo mě, co na to říct. „Chápu,“ odpověděla jsem nakonec. „Ten track fakt zněl jako sopečná erupce.“

Zbytek jsem se snažila doříct obličejem: je mi strašně líto, že se ti to stalo, ty můj milý, krásný člověče. Ale on se ani nehnul a držel kytaru za krk rovnoběžně se svým tělem. Měl na sobě o několik čísel větší košili z nějakého tuhého syntetického materiálu, a jak tam přede mnou ten zranitelný dlouhán stál, připomněl mi Davida Byrnea v ikonickém obrovském saku.

„Jako jo, jsi někde jinde než ostatní,“ nadhodila jsem opatrně, „ale nepřijde mi, že by z tebe čísel zlost.“

„Pořád tam je,“ řekl a jeho výraz konečně povolil. „Projevuje se hlavně tak, že mě nic nezajímá. Zoe pořád řeší známky, Bushe, svůj časopis. A já si pokaždé někde uvnitř pomyslím: Tvoje máma může kdykoliv umřít. Tak *klid*, ty vole.“

Ano, to byl Joeův druh klidu. Do té doby se mi jeho intenzivní šlachovitou bezstarostnost nepodařilo rozlousknout. Nebyl to pohodář kvůli naivitě nebo aby se zalíbil ostatním – jeho klid pramenil ze zkušenosti, že máma může kdykoliv umřít.

„Pokud se mi fakt povedlo dostat ten vztek pod kontrolu, je to jenom díky hudbě,“ zamyslel se. „Díky dobré hudbě, která mě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Souzvuk***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.